

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 12.600 van 14 november 2017
in de zaak A. 223.543/XIV-37.540**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Dirk Geens
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Lange Lozanastraat 24
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Het cassatieberoep, ingesteld op 17 oktober 2017, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 192.434 van 25 september 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 25 oktober 2017 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

Artikel 11 van richtlijn 2008/115 is in het Belgische recht omgezet door artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert niet aan dat de omzetting niet correct of niet volledig zou zijn gebeurd, zodat hij niet rechtstreeks de schending van deze bepaling uit de richtlijn kan opwerpen. Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

Naar luid van artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Een inreisverbod kan meer dan vijf jaar bedragen indien de betrokken vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. In punt 4.12 van het bestreden arrest wordt overwogen dat de motivering van de aanvankelijk bestreden beslissing is gebaseerd op verzoekers veroordeling wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen en dat daarbij wordt benadrukt dat verzoeker niet heeft getwijfeld om de openbare orde zeer ernstig te verstoren en wordt verwezen naar de aard van de gepleegde feiten en de strafmaat. In punt 4.2.2.2. van het bestreden arrest wordt nog overwogen dat “verweerder zich er niet toe heeft beperkt te motiveren dat verzoeker in het verleden ernstige strafbare feiten pleegde, maar ook heeft toegelicht dat uit de ernst van de in het verleden gepleegde feiten kan worden afgeleid dat verzoeker wordt geacht de openbare orde ook in de toekomst te kunnen schaden”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst ook op de motivering van de aanvankelijk bestreden beslissing waar wordt gesteld dat verzoeker illegaal in het Rijk verbleef en geen familieleden in België heeft. Verder overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest dat verzoekers betoog “geen aanleiding [geeft] tot de vaststelling [dat] de [aanvankelijk] bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt”. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen impliceert het feit dat verzoeker slechts éénmaal werd veroordeeld voor feiten die hij op een welbepaalde dag pleegde, zijn bewering dat er geen andere onderzoeken lopen, dat hij een blanco strafregister had en dat de gevangenisstraf ten dele met uitstel werd opgelegd, niet dat de verwerende partij niet in redelijkheid kon oordelen dat een inreisverbod van acht jaar “*in casu*, gelet op verzoekers gedrag, aangewezen was”. Uit zijn verzoekschrift tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt bovendien dat verzoeker het éénmalige karakter van de feiten en zijn blanco strafblad heeft aangevoerd in het kader van een aangevoerde schending van de hoorplicht als elementen die hij had kunnen aanvoeren “[i]ndien de gemachtigde duiding had verzocht”. Die grief wordt in het bestreden arrest beantwoord met een verwijzing naar het feit dat verzoeker op 15 februari 2017 in de gevangenis door de verwerende partij werd gehoord. Uit bovenstaande overwegingen van het bestreden arrest blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk de door verzoeker aangevoerde specifieke omstandigheden heeft onderzocht bij de beoordeling van de wettigheid van de aanvankelijk bestreden beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen acht het aldus niet kennelijk onredelijk verzoeker te

beschouwen als een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde. Als administratieve cassatierechter vermag de Raad van State niet in de beoordeling van de feiten te treden en het komt hem dus niet toe in de plaats van de annulatierechter zelf de voorgehouden specifieke omstandigheden of het gevaar voor de openbare orde te beoordelen. Verzoeker toont derhalve geen schending van artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet aan. Het enige middel is in die mate, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op veertien november tweeduizend zeventien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams